

Opinió

Els experts estan convençuts que a curt termini es reduirà dràsticament la utilització de *cookies* a internet. Aquesta mesura tindrà conseqüències de gran abast que aniran molt més enllà de les previsible, principalment, de la reducció dràstica dels ingressos per publicitat en nombroses empreses. Així, els tècnics de la consultora internacional Gartner es basen en aquest canvi per assegurar que la reacció que es

DE FRANC
A INTERNET

Josep Lluís Micó

donarà a escala global consistirà a oferir informació personalitzada de manera gra-

tuïta. Aquesta solució sembla –i és– sorprenent, perquè, com és lògic, la majoria dels esforços de les empreses s'han orientat a cobrar per aquesta mena de continguts durant els últims anys. No obstant això, segons afegeixen els analistes, les dades i la fidelitat dels navegants seran, més que mai, monedes molt valorades en la web. Aquest pronòstic va ser el més xocant per als assistents a la trobada impulsada per Gartner a Orlando (Florida), ITxpo, on els

participants van donar per fet que les tecnologies de l'anomenada quarta revolució industrial –la intel·ligència artificial, l'aprenentatge automàtic, la robòtica, la internet de les coses– refaran els models de negoci de tot tipus d'activitats. Per aquesta raó, un dels principals reptes per als directius serà esbrinar com afrontar la transformació, perquè, si no, els seus coneixements i aptituds seran inferiors als dels seus clients i usuaris.

QUE DÉU ENS
ASSISTEIXI

Juan José Millás

Vaig patir a la mili un capità que es tenia a si mateix per un gran estratega. Li agrada jugar a les guerres, és clar. El normal és que hagués jugat amb ninotets, però com que disposava d'éssers vius –els soldats– als que podia tractar com ninots, es passava el dia ordint batalles que li copiava a Napoleó o que sorgien del seu propi senderi, després de la ingestió de mitja ampolla de conyac, al qual era també molt propens. Gaudia vestint-nos de guerrillers per prendre posicions enemigues plenes de nius de metralladores. Hi havia en aquest gust pel vestuari unes inclinacions perverses, com les del senyor gran que juga amb els vestidets de la Barbie. Però era el nostre capità. A més, a la mili es veien coses que mai creuríeu, de manera que l'obefem sense dir ni piu per por a passar el cap de setmana al calabós, on ens feia visites inquietants.

Un dia, ens va ordenar disfressar-nos de camuflatge per guanyar una guerra imaginària que no tenia ni cap ni peus. El recordo inclinat sobre un mapa de la regió en què havia assenyalat els punts a conquerir per les patrulles que formàvem el contingent aliat. En això, a causa d'un moviment bruscat, va vessar sobre el mapa la tassa de cafè amb llet que li acabava de servir el recluta cambrer. El líquid es va estendre per les valls i rius, va negar els prats i va deixar el pla fet un desastre. Què va passar llavors? Que el capità va fingir que no havia passat res i va seguir assenyalant els nostres objectius sobre aquell tros de paper totalment il·legible. Com és lògic, la resta dels assistents vam fer com que el cafè amb llet continuava a la tassa, perquè a un capità no pot passar-li un desastre així, i vàrem fer veure també que tot estava en ordre. Vam perdre la guerra fictícia, és clar, fet pel qual vam ser arrestats. Ens va lliurar de l'afusellament el fet que ens trobéssim en temps de pau.

En això pensava jo la nit electoral, en el mapa polític, gairebé il·legible, que havia quedat després de l'escrutini. Però què han fet els nostres generals davant de la calamitat provocada per ells mateixos? Han dimitit? S'han tallat les venes? S'han penjat de les làmpades dels seus despatxos? En absolut. Fingeixen, com el meu capità, que no ha passat res.

Que Déu els assisteixi i ens assisteixi.

Cartes Les cartes que els lectors enviïn a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies o 2.000 caràcters), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diari@girona.es.

Adeu a la
botigueta
del Trueta

M. CARME RIBAS I MORA FILLA DELS
FUNDADORS DE LA DESAPAREGUDA GRANJA
MORA

■ Si sobre el 2009 donàvem la benvinguda a la Botigueta del Trueta, ara amb tristesa li diem adeu, no sé de qui ha estat la decisió però per als que el Trueta és una mica casa nostra, els canvis que fa ens alegren. Per exemple, els nous serveis d'urgències, que per sort no conec, o la UCI, que fa més temps que hi és, o altres departaments.

Aquella botigueta feia un gran servei: anaves a l'hospital i tenies el recurs. En comptes de flors, que a les habitacions, excepte de nadons, són un inconvenient, sempre hi havia un detall. Però el principal era trobar-hi la Claret. Primer va estar a telefonia amb les cabines, llavors amb els mòbils la cosa va canviar: po-

dies fer alguna trucada puntual. I després va venir la botigueta, on hi havia un bon servei que, a més, sols de veure't, si podia et saludava i, si no tenia feina crec que era de donar els bons dies i les bones tardes. Ella compartia feina amb una altra noia però no la coneixia.

Quan me n'he assabentat, el primer que he fet és preguntar si era veritat a la centraleta.

Em sap greu perquè la Clara la portava i recollia el seu pare, ja que no pot conduir i el seu pare fa poc ens va deixar.

Sé que no es quedarà sense feina però el Trueta era també casa seva. Ha conegut infinitat de gent de la casa, des de zeladors, netejadores, auxiliars i metges. Penso que li han ofert el Santa Caterina: allà hi ha botigueta. El que no sé és si han pensat el que significava per ella el Trueta; era com a casa seva.

Claret, no sé on et trobaré, però vull que sàpigues que per mi has estat una persona molt servicial i sempre intentaves

ajudar la gent. El Trueta ha perdut quelcom més que la botigueta, ha perdut la Claret i el seu bon servei.

Ens trobarem, no ho dubtis. Gràcies per tot.

A l'ICO hi ha
àngels

CARME COSTA BANACH BLANES

■ El passat 20 d'octubre el meu marit ens va deixar; després d'un any i mig de lluita, finalment la malaltia va guanyar.

En Manel s'acabava de jubilar, tenia molts plans, res agosarats, però evidentment totes va troncar amb el diagnòstic. De cop, i sense demanar permís, una nova realitat es va apoderar de les nostres vides. El dia a dia el marcava una agenda mèdica, un estat físic, un estat anímic... No estic explicant res nou, molts dels que esteu llegint aquestes paraules ja sabeu del que parlo, però

vull deixar de manifest, d'alguna manera, que suportar aquest esclafit a la meua vida no hagués estat possible sense el suport de l'equip de l'ICO de l'Hospital Universitari Dr. Josep Trueta de Girona.

Tot el respecte i agraïment al seu servei, atenció, afecte... a la seva paciència, constància, vocació.

Pels que heu tingut la sort de no viure aquesta experiència, no puc expressar en paraules com aquestes persones fan possible que no llancis la tovallola, i si algun dia heu d'estar a les seves mans no patiu, són àngels...

A tot el personal, metges, infermeres, auxiliars, zeladors, administració, etc., que han acompanyat el Manel en la lluita contra el maleït bitxo del càncer, MIL GRÀCIES, i desitjo de tot cor que se us doti de més recursos per poder seguir amb la vostra gran tasca, perquè com a persones ja sou GRANS.

Una abraçada.

El llibre *Tres dies a la presó. Un diàleg sense murs* recull una sucosa entrevista que va fer la periodista Gemma Nierga a Jordi Cuixart, president d'Òmnium Cultural, condemnat per sedició a nou anys de presó i d'inhabilitació pels fets d'octubre de 2017.

Queda clar que l'entrevistadora sucumbeix a la fascinació de l'activista empeltat del seny dels minyons escoltes i de la rauxa dels *hippies happy flower*.

Jordi Cuixart, apòstol de la doctrina de la independència de Catalunya, s'emboïca amb un sudari de pacifisme utòpic desmentit a diari per l'acció violenta de joves enrabiats.

Llegint el seu currículum hom s'assabenta que va muntar l'empresa d'envasats Aranow Packaging Machinery, va ser membre del Centre Metal·lúrgic de Catalunya i patró de la Fundació Privada d'Empresaris FemCAT.

Males llengües garlen que comptava, a l'hora d'emprenre el negoci, amb amistats que actuarien de fiadores si l'empresa no assolía les expectatives.

En un passatge del llibre, l'empresari

EL SOMNI DE
JORDI CUIXART

Carlos Arbó

confessa: «No m'importa l'èxit perquè tinc molt clar que tot és efímer. Faig estadístiques com ara felicitat *versus* ingressos (...). Quan he estat més feliç era quan menys ingressos tenia. En canvi, les èpoques en què he tingut més diners, no ho he estat tant». Quina modèstia més exquisida! Manleva aquell conegut refrany que els diners no fan la felicitat! Ara bé, no és cap disbarat admetre que els calés ajudar a viure més bé.

De fet, Mahatma Gandhi deia que «la felicitat esdevé quan allò que tu penses, dius i fas estan en harmonia». Sembla que el proselit ha triat a convertir-se en deixeble d'aquell que va intentar sintetitzar els

preceptes del budisme, del cristianisme, de l'hinduisme i l'islamisme? I també la teoria i pràctica de la no-violència?

Si la resposta és afirmativa, aleshores, el recinte de Lledoners podria ser un excel·lent indret de meditació i recolliment per si es vol emular la figura de Gandhi. Encara que només sigui una aturada en el camí per recuperar forces i continuar endavant.

Hi ha una altra qüestió que cal examinar amb deteniment perquè és un tomb en el pensament de l'independentista empronat. Sense cap mena de vergonya manifesta: «M'he trobat defensant una cosa més èpica que el dret d'autodeterminació de Catalunya. Ara estic defensant la democràcia. És una cosa tremenda».

I tant que sí! Ha de ser terrible pensar que ara cal coratge, esforç i heroisme perquè està en perill la democràcia. Només en un estat de consciència alterat, semblant a la situació d'un somni acompanyat d'al·lucinacions, algú és capaç de diagnosticar una sistemàtica conculcació dels drets emparats per la Constitució i l'Estatut. En quin món s'ubica aquest bon jan? Potser en el quimèric País del Mai Més.